

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΟΤΕ ο Φραγκίσκος Μονμορανού γύρισε στον επί κεφαλής της φρουράς της πόλης του Άγιου Αντωνίου αξιοσημειωτά και του είπε :

—Μά ή πόλες της πόλεως είναι πάντοτε άνοηχτές πέτσιαν ώρα...

—Συγνώμη, έξοχότατε, αλλά ή κινητή γέφυρα είναι σηκωμένη, άπάντησε ο αξιοσημειωτός.

—Τότε, θά περάσουμε από καμιά άλλη πύλη.

—Άδύνατον, έξοχότατε, γιατί όλες ή πόλες του Παρισιού έχουν κλεισθεί.

—Και ποιά ώρα θ' άνοιξουν αόριο;

—Δέν θ' άνοιξουν καθόλου αόριο. Κι' αυτός ο περιορισμός μου φαίνεται πως θά διαρκέση πολύ.

—Μά αυτό είνε τυραννία, φίλε μου!

—Βασιλική διαταγή, έξοχότατε!

—Δέν μπορεί λοιπόν κανείς ούτε νά μπη, ούτε νά βγη πειά άπ' τή Παρίσι;

—'Η είσοδος επιτρέπεται σέ όλους, έξοχότατε. Για τήν έξοδο όμως χρειάζεται ειδική άδεια άπ' τή φρουρά, ο όποιος κατοικεί εδώ κοντά στη Βασίλλη. 'Αν έπαθμει ή έξοχότης σας...

—'Α, μά, είνε περιττό! είνε ο στρατάρχης και διάταξε νά γυρίσουν πίσω στο σπίτι.

—Βασιλική διαταγή, έλεγε μέσα του στο δρόμο, 'Αλλ' εναντίον τίνος στρέφεται τό μέτρο αυτό;

Και άμέσως ο νους του πήγε στους Ουγγόλους, οι όποιοι είχαν συγκεντρωθεί στο Παρίσι.

Ένώ ξαναγύριζαν στο μέγαρο, ο πατέρας Παρνταγιάν ξεκαβαλλίεψε μέ τρόπο κι' έμεινε πίσω, προσπαθώντας νά μάθη λεπτομέρειες για τό ζήτημα που τους ενδιέφερε.

Καθώς έσπεζόταν, παραμονεύοντας, είδε έναν στρατιώτη της φρουράς της πόλης του Άγιου Αντωνίου νά βαδίση προς τήν πόλη βιαστικός και τόν πήρε ξαίσιω.

—Μωρέ, τί έστη είν' αυτή! είνε έξαφνα ο στρατιώτης.

—'Εχεις δίχμο, φιλαράκο μου, πρόσθεσε ο Παρνταγιάν, 'Εχω τί διάθεσι νά σε κεράσω ένα κρασί παγωμένο. Τό δέχεσαι;

—Γιατί όχι, άφεντιζό!

—Πάμε λοιπόν σέ μιá ταβέρνα.

—'Α, όχι τώρα.

—Και γιατί όχι τώρα, αφού διαρούμε;

—Γιατί έχω νά εκπληρώσω μιá άποστολή.

—Πού;

—Στά περίχωρα του Τιάπλ.

—Στίς φυλακές;

—'Οχι, 'Εκει κοντά.

—'Α, πάτε στο μέγαρο Μέσι...

—'Ακριβώς, 'Αλλά πως τό ξέρετε;

—Τό είδα από τό γράμμα, τό όποιο έχετε στην τσέπη σας και τό όποιο θά σας πείσι...

Κι' ο Παρνταγιάν τράβηξε μέ τήν άκρη τών δαχτύλων του ένα γράμμα, τό όποιο ο στρατιώτης είχε βάλει άπόσχεχτα στην τσέπη του, σέ τρόπο που φαινόταν τό μυσό. Καθώς δέ τό έδινε στο στρατιώτη, ζήτησε τήν επιγραφή και διάβασε μεγαλόφωνα :

—'Πρός τόν στρατάρχη Δαμιή!...».

—Συγνώμη, εγένεστανε, τόν διέκοψε τότε ο στρατιώτης βιαστικά. Τό γράμμα αυτό πρέπει νά δοθη τό γρηγορότερο στον παραλήπτη του. Γι' αυτό είνε άναγκη νά σας άφήσω...

Και, παίρνοντας τό γράμμα άπ' τά χέρια του, άρχισε νά τρέχη.

—Φίλε, θέλεις νά κερδίσης εκατό φράγκα; τού φώναξε ο Παρνταγιάν, τρέχοντας ξαίσιω του.

—'Οχι! άποκρίθηκε ο στρατιώτης, επαταχίνοντας τό βήμα του.

—Πεντακόσια; έξακολούθησε ο Παρνταγιάν.

—'Αφήστε με ήσυχο, κύριε, γιατί άλλωςθι θά φωνάξω βοήθεια!

—Ούτε χίλια; ξαναφώναξε ο τυχοδιώκτης.

Ο στρατιώτης αυτή τή φορά σταμάτησε συγνημμένος.

—'Αλλά τί θέλετε από μένα; ρώτησε τρέμοντας.

—Θά σου δώσω χίλια φράγκα, άν ν' άφήσης τά δειχάσιω τό γράμμα σου, τό όποιο άλλωςθι δέν είνε και τόσο καλό κλεισιμένο.

—Θάμουν προελλός άν δεχόμουν νά κερμαστό για χίλια φράγκα, είνε ο στρατιώτης.

—Είνε λοιπόν τόσο σπουδαίο τό γράμμα αυτό; ρώτησε ο Παρ-

ταγιάν. 'Αν είνε έτσι, σου προσφέρω δυό χιλιάδες φράγκα...

Ο στρατιώτης, ο όποιος έτοιμαζόταν πάλι νά φύγη, ξαναπάτησε κατάπληκτος.

—'Ακουσε δώ, φίλε μου, τί θά γίνει, έξακολούθησε ο παλιόνηρος γέρος. Θά μπούμε σέ μιá ταβέρνα εδώ κοντά, κι' ένω έσύ θ' άδειάξης μιá μποτίλια μέ καλό κρασί της Βουργουνδίας, έχω θ' άνοιξω μέ προσοχή τό γράμμα, θά τό διαβάσω, θά τό ξανακλείσω και θά σου μετρήσω δυό φράγες χιλιαδούλες...

—'Ε, πως σου φαίνεται; Συμφωνείς;

—'Οχι, άποκρίθηκε και πάλι ο στρατιώτης μέ σοβαρότητα. 'Ο αξιοσημειωτός μου μού έτόνισε πως άν χάσω τό γράμμα αυτό, θά με κερματίσι...

—Βλάκα! Και ποιός σου είπε πως θά τό χάσης;

—Χαίρετε, κύριε!

—Τρεις χιλιάδες!... φώναξε τότε ο Παρνταγιάν και συγχρόνως, παίρνοντας τό στρατιώτη άπ' τό χέρι, τόν ετρέβηξε χωρίς αντίσταση, σέ μιá γελοιοποιη ταβέρνα.

Έδώ τώρα τί διάβασε ο Παρνταγιάν στο γράμμα, τό άγορασμένο μέ τίς τρεις χιλιάδες φράγκα, τά όποια προσέφερε για τόν ξενόδοξο του, τόν κύρ Λανδρό :

«'Εξοχότατε, στην πύλη του Άγιου Αντωνίου ήθε ένα κλειστό ταχυδρομικό άμάξι συνοδευόμενο από μιá δωδεκάδα ίππων μέ επικεφαλής τόν στρατάρχη Φραγκίσκο Μονμορανού. 'Ο στρατάρχης φάνηκε πολύ δυσαρεστημένος, επειδή δέν μπόρεσε νά περάσει. Νομίζω ότι, μεταξί τών συνοδών του, άναγνώρισα και τήν δυό τυχοδιώκτης, τών όποιων μου είχατε δώσει τά χαρακτηριστικά. 'Επει' άπ' αυτά, διάταξα τούς άνθρώπους μου νά παρακολουθήσουν τήν άμσα, ή όποια άποθέτω ότι γύρισε στο μέγαρο Μονμορανού. 'Ελπίζω, έξοχότατε, ότι θά κάψετε τό γράμμα μου, αφού τό διαβάσετε και ότι δέν θά λημονήσετε έκείνον που σας στέλνει αυτή τή σπουδαία είδησι».

—'Α, ά! είπε μέσα του, κουνώντας τό κεφάλι ο Παρνταγιάν. Τώρα καταλαβαίνω τί έσήμανε κατά βάθος ή βασιλική διαταγή.

Και έβρεξε και' εφίδαν στο μέγαρο Μονμορανού, μέ τό σκοπό νά φανερώση τήν αλήθεια στο Φραγκίσκο. 'Η αλήθεια δέ ήταν, ότι ο στρατάρχης, ή 'Ανναπέλλα, ή Λουίζα και οι δυό Παρνταγιάν βρισκόμουνταν άποκλεισμένοι στο Παρίσι και δέν μπορούσαν νά βγούν άπ' αυτό. 'Ο Έρρίκος Μονμορανού, κάπως καύχρησι τής εμπιστοσύνης που τού είχε ο βασιλεύς, πέτυχε ν' αναλάβη για τρεις μήνες τήν επίτηρησι τών πύλων του Παρισιού. Είχε πείσει τό βασιλέα, ότι έπρεπε νά δίδεται περισσότερη προσοχή, λόγω τών άνομιάλων συνθηκών, σ' όσους μπασιλόβγαυαν στην πρωτεύουσα, κι' έτσι έλαβε τό άξιομα του γενικού φρουράρχου της μεγάλης εκείνης φυλάξης, όπως ήταν τότε τό Παρίσι.

Η Βασίλισσα Μαργκό.

—'Α, ά! είπε μέσα του, κουνώντας τό κεφάλι ο Παρνταγιάν. Τώρα καταλαβαίνω τί έσήμανε κατά βάθος ή βασιλική διαταγή.

Και έβρεξε και' εφίδαν στο μέγαρο Μονμορανού, μέ τό σκοπό νά φανερώση τήν αλήθεια στο Φραγκίσκο. 'Η αλήθεια δέ ήταν, ότι ο στρατάρχης, ή 'Ανναπέλλα, ή Λουίζα και οι δυό Παρνταγιάν βρισκόμουνταν άποκλεισμένοι στο Παρίσι και δέν μπορούσαν νά βγούν άπ' αυτό. 'Ο Έρρίκος Μονμορανού, κάπως καύχρησι τής εμπιστοσύνης που τού είχε ο βασιλεύς, πέτυχε ν' αναλάβη για τρεις μήνες τήν επίτηρησι τών πύλων του Παρισιού. Είχε πείσει τό βασιλέα, ότι έπρεπε νά δίδεται περισσότερη προσοχή, λόγω τών άνομιάλων συνθηκών, σ' όσους μπασιλόβγαυαν στην πρωτεύουσα, κι' έτσι έλαβε τό άξιομα του γενικού φρουράρχου της μεγάλης εκείνης φυλάξης, όπως ήταν τότε τό Παρίσι.

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΜΑΡΓΚΩΣ

Στό μέγαρο του Μονμορανού επικρατούσε τώρα άκρα ήσυχία. 'Ο Φραγκίσκος θεώρησε περιττό ν' άποπειραθί και πάλι νά βγη άπ' τήν πόλη και άποφάσισε νά περιμένει ν' αλλάξει ή κατάσταση, για νά έγκαταλείψη τό μέγαρό του. Οι δυό Παρνταγιάν έβγαυαν έντομεταξί κάπου—κάπου έξω, χωρίς νά τους ένοχλήση κανένας.

Πέρασαν έτσι δυό περίοιο βδομάδες. Μιά μέρα, ένω ο πατέρας Παρνταγιάν γύριζε στο μέγαρο, παραξενεύτηκε πολύ, βλέποντας μέρος στην πόρτα τόν μικρό Γιαγιά, τόν άνεψιό του Γιάι, μέ κομμωμένα αυτιά. 'Ο τυχοδιώκτης πλησίασε και τού ζήτησε εξήγησεις. 'Ο Γιαγιά, γονατίζοντας τότε μπροστά του, τού είπε πως έγινε θανάσιμος έχθρος του Έρρίκου Μονμορανού και πως έπιθυμει νά τόν εκδικηθί. Του διηγήθηκε δέ έπειτα τή φοβερή σκηνη του ύπογειου και κατέληξε ως εξής :

—Είμαι έρρωτος, καταδικασμένος και δέν έχω που άλλω νά καταφύγω. Θά σας ίπρησέθισι τότε μπροθια μου, άν μέ κρατήσετε κοντά σας, και θά σας φανώ ύπως πολύ χρήσιμος. Σας ικετεύω, πάστε με στην ίπρησισι σας και δέν θά μετανιώσετε... Για μόνη μου άμοιβή, θέλω νά με βοηθήσετε νά εκδικηθώ τόν κύριο μου, γιατί αυτός άσφαλιώς διάταξε νά μου κόψουνε τ' αυτιά. Θέλω άκόμα, έχπός άπ' αυτόν, νά εκδικηθώ και τό θειο μου, τόν εκτελεστή τής διαταγής...

«'Νά ένα νοθώνι που θά μωροθι νά τό χρησιμοποιώ όπως θέλω, αφού μάάλιστα έχει και όλη τή σχετική διάθεσι», σκέφτηκε ο γηραιός τυχοδιώκτης. Κι' άμέσως έπρόσθεσε μεγαλόφωνα : (Ακολουθεί)

—'Α, ά! είπε μέσα του, κουνώντας τό κεφάλι ο Παρνταγιάν. Τώρα καταλαβαίνω τί έσήμανε κατά βάθος ή βασιλική διαταγή.

Και έβρεξε και' εφίδαν στο μέγαρο Μονμορανού, μέ τό σκοπό νά φανερώση τήν αλήθεια στο Φραγκίσκο. 'Η αλήθεια δέ ήταν, ότι ο στρατάρχης, ή 'Ανναπέλλα, ή Λουίζα και οι δυό Παρνταγιάν βρισκόμουνταν άποκλεισμένοι στο Παρίσι και δέν μπορούσαν νά βγούν άπ' αυτό. 'Ο Έρρίκος Μονμορανού, κάπως καύχρησι τής εμπιστοσύνης που τού είχε ο βασιλεύς, πέτυχε ν' αναλάβη για τρεις μήνες τήν επίτηρησι τών πύλων του Παρισιού. Είχε πείσει τό βασιλέα, ότι έπρεπε νά δίδεται περισσότερη προσοχή, λόγω τών άνομιάλων συνθηκών, σ' όσους μπασιλόβγαυαν στην πρωτεύουσα, κι' έτσι έλαβε τό άξιομα του γενικού φρουράρχου της μεγάλης εκείνης φυλάξης, όπως ήταν τότε τό Παρίσι.